BİBLİYOGRAFYA :

H. H. Howorth, *History of the Mongols from the ninth to the nineteenth century*, London 1880, II/2, s. 781-782; Mehmet Saray, *Rus İşgali Devrinde Osmanlı Devleti ile Türkistan Hanlıkları Arasındaki Siyasî Münasebetler (1775-1875)*, İstanbul 1984, s. 36-37; W. Barthold, "Abdülkerim", *İA*, I, 89-90; a.mlf., "ᶜAbd al-Karīm Bukhārī", *EI²* (İng.), I, 71; M. Zand, "ᶜAbd-al-Karīm Boḵārī", *EIr.*, I, 121-123.

MEHMET SARAY

ABDÜLKERÎM el-CÎLÎ
(عبدالكريم الجيلي)

Kutbüddîn Abdülkerîm b. İbrâhîm b. Abdilkerîm el-Cîlî (ö. 832/1428)

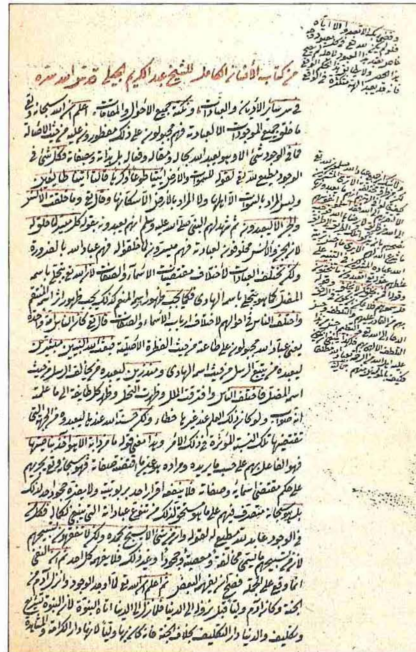
***el-İnsânü'l-kâmil* adlı eseriyle tanınan âlim ve mutasavvıf.**

767'de (1365-66) Bağdat yakınlarındaki Cîl kasabasında doğdu. Kâtip Çelebi ve ona dayanan Brockelmann'a göre Abdülkādir-i Geylânî'nin torununun oğludur. Brockelmann tarafından sadece el-Cîlânî nisbesinin verilmesi bu yüzden olmalıdır. Hayatı hakkında fazla bilgi yoktur. Tahsil durumu, ailesi, çevresinde kimlerin yer aldığı, toplum içindeki mevkii gibi hususlar tamamen karanlıktır. Bununla beraber bazı eserlerinde, özellikle *el-Kehf ve'r-raḳīm* adlı risâlesinde, Zebîd'de yanında kaldığı Şerefüddin el-Cebertî'nin müridi olduğunu, bazı arkadaşlarıyla birlikte 799 (1396-97) yılında onun mescidinde toplandıklarını söyler ve *el-Kelimâtü'l-ilâhiyye* adlı eserini 805 (1402-1403) yılında tamamladığını kaydeder. Eserlerinden Hanbelî mezhebine ve Kādiriyye tarikatına mensup olduğu anlaşılmaktadır. İlmî yönden oldukça verimli bir ömür süren Cîlî Bağdat'ta vefat etmiştir.

Abdülkerîm el-Cîlî, eserlerinin büyük bir bölümünü İbnü'l-Arabî'nin fikirlerinin şerhine ayırmış, bazı konularda ona muhalif kaldığını ifade etmekle birlikte, tasavvufun ana meselelerinde, **vahdet-i vücûd*** ve **hazarât-ı hams*** gibi telakkilerde tamamen onun izinden gitmiştir. Tasavvufî ıstılahlarla yüklü ***el-İnsânü'l-kâmil**** adlı eserinde geniş şekilde işlediği küllî ve cüz'î bütün âlemleri, ilâhî ve kevnî kitapların tamamını kendinde toplayan, ruhu, kalbi, aklı ve nefsi ile mükemmelleşip mutlak tasarruf sahibi olan, kusursuz bir ayna gibi maddî-mânevî her şeyin yanı sıra ilâhî vasıfları ve kudretleri de yansıtan **insân-ı kâmil*** fikrini ve izah tarzını Muhyiddin İbnü'l-Arabî'den almıştır. Cîlî'ye göre kâmil insanın en mükemmel örneği Hz. Muhammed'dir; ondan sonra **gavs*** ve **kutub***lar gelir. Diğer insanların ruhları, insân-ı kâmilde tecellî eden ilâhî sıfat ve kudretlerden birer kopya, Cîlî'nin ifadesiyle birer "nüsha"dırlar ve **asl***a nisbetleri ve bağlılıkları ölçüsünde kâmil insan olurlar. Şairlik yönü de bulunan, fikirlerini açıklarken uygun gördüğü veya konuyla ilgili olarak kendisinin yazdığı sûfiyâne şiirlerden de faydalanan müellif, bu bakımdan da İbnü'l-Arabî'yi taklit eder.

Eserleri. Abdülkerîm el-Cîlî'nin eserleri İslâm dünyasında özellikle Doğu Hindistan'da dikkati çekmiş, dinî inanç ve fikirlerin teşekkülünde büyük bir tesir icra etmiştir. Günümüze kadar gelen otuzdan fazla eserinden bazıları şunlardır: *el-Kehf ve'r-raḳīm* (Haydarâbâd 1323, trc. M. Yuluğ, İstanbul 1979); *el-İnsânü'l-kâmil*. Kahire'de birçok defa basılan eserin bazı bölümleri R. A. Nicholson (*The Perfect Man*, Cambridge 1921) ve Titus Burckhard (*'Abd al-Karîm el-Jîlî, L'homme Universel*, Paris 1975) tarafından tercüme edilmiştir. Bu iki tercümede eser hakkında birer inceleme yazısı yer almaktadır. *el-İnsânü'l-kâmil* ile *Ḥaḳīkatü'l-yaḳīn* adlı eserleri Alizâde adlı bir şahıs tarafından Türkçe'ye tercüme edilmiştir (bk. Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud, nr. 3018, 3157; Uşşâkī Tekkesi, nr. 411). Eserin Latin harfleriyle yayımlanmış bir Türkçe tercümesi daha vardır (*İnsân-ı Kâmil*, I, trc. A. Akyıldız, İstanbul 1972; II, trc. A. Akçiçek, ts.). *Şerḥu müşkilâti'l-Fütûḥâti'l-Mekkiyye; Menâẓırü'l-ilâhiyye; Ḥaḳīkatü'l-yaḳīn; en-Nâmûsü'l-aᶜẓam ve'l-ḳāmûsü'l-aḳdem; Merâtibü'l-vücûd; Ḳābe ḳavseyn ve mülteḳa'n-nâmûseyn; ed-Dürretü'l-ayniyye* (veya *Ḳaṣîdetü'l-ᶜayniyye*); *Keşfü'l-ġāyât şerḥu Kitâbi't-Tecelliyât* (diğer eserleri için bk. *GAL*, II, 264-265; *GAL Suppl.*, II, 283-284).

Abdülkerîm el-Cîlî'nin *el-İnsânü'l-kâmil* adlı eserinin ilk safyası (Süleymaniye Ktp., Lala Mustafa Paşa, nr. 700/3, vr. 75ᵇ)

BİBLİYOGRAFYA :

Keşfü'ẓ-ẓunûn, I, 740; II, 1525; *Hediyyetü'l-ᶜârifîn*, I, 610-611; R. A. Nicholson, *The Perfect Man*, Cambridge 1921; Serkîs, *Muᶜcem*, I, 728, 729; Brockelmann, *GAL*, II, 264-265; *Suppl.*, II, 283-284; Titus Burckhard, *L'homme Universel*, Paris 1975; Goldziher, "Abdülkerim", *İA*, I, 90; H. Ritter, "ᶜAbd al-Karīm al-Djīlī", *EI²* (İng.), I, 71.

M. NAZİF ŞAHİNOĞLU

ABDÜLKERÎM b. EBÜ'L-AVCÂ
(عبدالكريم بن أبي العوجاء)

(ö. 155/772)

Maniheist fikirleri ve İslâm'ı tahrif edici faaliyetleriyle tanınan kişi.

Abbâsîler devrinde Yemen valiliği yapan Ma'n b. Zâide'nin dayısı olan Abdülkerîm önceleri Basra'da yaşadı. Burada Hasan-ı Basrî'ye talebelik ettiği söylenir. Basra'nın belli başlı Mu'tezile kelâmcıları arasında yer almışken bozuk fikirleri sebebiyle Kûfe'ye sürüldü. Orada da kâinatın ebedîliği, **tenâsüh***ün varlığı gibi İslâm dinine ters düşen fikirler yaymaya, Allah hakkında Ehl-i sünnet inancına aykırı bazı hadisler uydurmaya devam etti. Hatta onun Maniheizm taraftarı olduğu, hilâfet konusunda Şîa'nın görüşünü benimsediği, ramazan ve bayramların tesbitinde, Ca'fer-i Sâdık'ın hilâle bakmak yerine hesap metodunu kullandığını iddia ederek icat ettiği bir hesap şeklini Şîîler'e benimsettiği rivayet edilmektedir. Kûfe Valisi Muhammed b. Süleyman tarafından hapse atılan Abdülkerîm, üç gün serbest bırakılmasına karşılık valiye yüz bin dirhem rüşvet vermeyi teklif edince ölüme mahkûm edildi. Gerçekten öldürüleceğini anlayınca da İslâm dininde helâli haram, haramı helâl gösteren dört bin hadis uydurduğunu iddia etti. Bu arada bazı taraftarları Halife Mansûr'a başvurarak Abdülkerîm'in serbest bırakılması konusunda kendisini razı

ettilerse de idam hükmü infaz edildiği için onu kurtaramadılar. Abdülkerîm'in öldürülmesine öfkelenen halife, valiyi azletmek istemiş fakat öldürülen kişinin bir **zındık*** olduğunu anlayınca kararından vazgeçmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Taberî, *Târîh* (nşr. Muhammed Ebü'l-Fazl), Kahire 1960-70 → Beyrut, ts. (Dâru Süveydân), VIII, 47-48; Bağdâdî, *el-Farķ* (nşr. M. Muhyiddin Abdülhamîd), Kahire, ts. (Mektebetü Dâri't-türâs), s. 273-274; İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 → Beyrut 1399/1979, VI, 7; Zehebî, *Mîzânü'l-iʿtidâl* (nşr. Ali Muhammed el-Bicâvî), Kahire 1382/1963 → Beyrut, ts. (Dârü'l-Ma'rife), II, 644; [T.H.], "İbn Ebil 'Avcâ'", *İA*, V/2, s. 729; G. Vajda, "Ibn Abi'l- ʿAwdjā", *EI²* (Fr.), III, 704.

 M. Yaşar Kandemir

ABDÜLKERİM EFENDİ, Buhûrîzâde

(ö. 1192/1778)

Şeyh, mutasavvıf-şair ve mûsikişinas.

Türk mûsiki çevrelerinde Buhûrîzâde-i Sânî adıyla şöhret bulmuştur. Hayatı hakkında fazla bilgi yoktur; ancak ömrünün büyük bir kısmını İstanbul'da geçirdiği bilinmektedir. Gençlik yıllarında, Kocamustafapaşa hankahı şeyhi Sünbüliyye'den Nûreddin Efendi'ye (ö. 1160/1747) intisap etti. İyi bir tarikat terbiyesi ve bilgisi alarak yetiştikten sonra bu tekkenin zâkirbaşılığına getirildi. Bir müddet sonra da Eyüp'te Şah Sultan Tekkesi şeyhi oldu. Bu vazifede iken seksen yaşlarında vefat etti.

Şiirlerinde Kemter mahlasını kullanan Abdülkerim Efendi'nin bugüne kadar divanına rastlanmamıştır. Bazı mecmualarda yer alan manzumelerinden onun iyi bir tekke şairi olduğu anlaşılmaktadır. Ayrıca dinî eserler veren bir bestekâr olarak zamanın önemli mûsikişinasları arasında yer almıştır. Muhtelif el yazması güfte mecmualarında, genellikle Buhûrîzâde-i Sânî adıyla pek çok eserine rastlanıyorsa da bunlardan ancak beş tanesinin notası zamanımıza ulaşmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Râmiz, *Âdab-ı Zurefâ*, Millet Ktp., Ali Emirî, T, nr. 762, s. 218; Müstakimzâde, *Mecmûa-i İlâhiyyât*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 3397, vr. 147ᵃ; Mehmed Şükrî, *Silsilenâme*, Hacı Selim Ağa Ktp., Hüdâyî, nr. 1098, vr. 26ᵇ; Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, III, 344; S. Nüzhet Ergun, *Antoloji*, I, 164; Öztuna, *TMA*, I, 9.

 Nuri Özcan

ABDÜLKERİM EFENDİ, Molla

(bk. MOLLA ABDÜLKERİM EFENDİ).

ABDÜLKERÎM el-HALEBÎ

(عبدالكريم الحلبى)

(bk. KUTBÜDDİN el-HALEBÎ)

ABDÜLKERÎM-i HÂRİZMÎ

(عبدالكريم خوارزمى)

XV. yüzyıl sonlarında yaşayan İranlı hattat ve şair.

Hayatı hakkında pek az bilgi vardır. Doğum ve ölüm tarihleri belli değildir. Nesta'lik hattının ilk büyük üstatlarından sayılan Abdurrahmân-ı Hârizmî'nin oğlu, hattat ve şair Abdürrahîm-i Hârizmî'nin kardeşidir. Şiraz'da doğduğu ve hayatının büyük bir kısmını orada geçirdiği kabul edilmektedir. Hattı babasından öğrendi ve aynı üslûbu devam ettirdi. Akkoyunlu Sultanı Ya'kūb'un Tebriz'deki sarayında hattatlık yaptığı için Ya'kūbî nisbesiyle de anıldı ve bazı eserlerine bu şekilde imza attı. Kardeşi Abdürrahîm de aynı sebeplerle Ya'kūbî nisbesini kullandı. Ancak iki kardeşin birlikte yazarak Sultan Ya'kūb'a takdim ettikleri bir **murakka'***da Abdülkerîm'-in Hârizmî, Abdürrahîm'in ise Ya'kūbî imzalarını kullandıkları görülmektedir. Nitekim Abdülkerîm daha çok Hârizmî nisbesiyle tanındı. Derbeder bir hayat sürmesi ve zihnî rahatsızlığı sebebiyle, zaman zaman eserlerine Pâdişah, Hudâ, Zürefâ gibi garip imzalar da atmıştır.

Abdülkerîm ve kardeşi nesta'liki babalarının üslûbunda ve imzasız olarak birbirinden ayırdedilmesi güç bir şekilde yazmışlardır. Bu üslûbun ana karakteri, dikey harflerin uzun, yuvarlak harflerin genişçe yazılması şeklinde ifade edilebilir. *Tuhfe*'de kaydedildiğine göre, Hârizmî diğer yazı çeşitlerinde de mâhir olduğu halde çok yazmayı sevmez, uzun aralarla yazdığı yazılarda ise tashih yapmaya gerek duymazdı.

P. P. Soucek, Hârizmî ile çağdaş olan Muhammed b. Bakkal tarafından yazılmış olan *ʿAcâʾibü'l-mahlûkāt* (Royal Asiatic Society) ile *Şehnâme* (Topkapı Sarayı Müzesi Ktp., Hazine, nr. 1496) tezhiplerinin Mevlânâ Abdülkerîm imzasını taşıması sebebiyle, bu zatın aynı bölgede aynı tarihlerde yaşayan Abdülkerîm-i Hârizmî olabileceğine dikkat çekmektedir. Ancak, babası gibi tezhiple de uğraşmış olması mümkün olan hattatın bu eserlerin tezhiplerini yapmış olması imkânsız değilse de kaynaklarda bu hususta kesin bir bilgi bulunmamaktadır.

Abdülkerîm-i Hârizmî'nin kaleminden çıkan eserlerin çoğu İstanbul kütüphanelerinde bulunmaktadır. Ayrıca Tahran ve Leningrad kütüphanelerinde de eserlerinden örnekler vardır. Bunlar arasında, Tahran Meclis-i Şûrâ-yı Millî Kütüphanesi'nde bulunan *Hâlnâme-i ʿÂrifî* ve *Rûşenâînâme* 883 (1478) tarihini taşımakta ve bilinen en geç tarihli eseri kabul edilmektedir. Türk ve İslâm Eserleri Müzesi'nde bulunan Emîr Gayb Bey, Şah Tahmasb, Mâlik-i Deylemî ve Sultan Ya'kūb murakka'larında, yazılarından çeşitli örnekler bulunmaktadır. Ayrıca İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi'nde iki kıta yazısı vardır. Şiirle de meşgul olduğu bilinmekle beraber bugüne kadar divanına rastlanmamıştır.

Sultan Yâkub Albümü'nden Abdülkerîm-i Hârizmî hattı bir sayfa (Topkapı Sarayı Müzesi Ktp., Hazine, nr. 2153, vr. 65ᵇ)